

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Beneficia Vetera Et Nova, Divæ Virginis Dittelbacensis

Sang, Eucharius

Wirceburgi, 1607

[Cavillationvm Refvtatio.]

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64129](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64129)

Prima Miraculorum Ca- uillatio.

Ontificij antehac non rarò, lucri & commodi causa, ementita Miracula pro veris ac indubitatis populo venderunt: erunt itaque farinae eiusdem, quotquot in posterum ab illis dabuntur in lucem. Qui sic? Iuris verbum est: qui semel malus, semper praesumitur malus. Sic Thomsonus, simul affirmat, Connubium nos tollere, foedumq; permittere stuprum: iteratas nuptias, honesta fornicationis loco habere: quin viduam vni viro nubentem, nil aliud quam prostibulum nobis esse. O somnia! ô fabulas! probè norunt omnes, eximijs non modò encomijs nos celebrare, sed etiam in Sacramentorum numero reponere Connubium; omnibus legitimè contrahentibus, & secundas & tertias lubenter nuptias permittere, imò non rarò etiam suadere.

Porro vt hominem labore subleuemus, quem nequicquam ponit in citandis auctoribus naris eminentioris, quibus iam dudum Catholicorum Miracula aut suspecta, aut falsa omnino visa, (vnus est Bodinus acutissimus & candidissimus censor, & Religionem Caluini nunquam amplexus) damus vltro in illis subinde fraudem admissam, sed ideò ne omnia similia erunt, quæ à nostris, cura & fide bona, sunt consignata literis, & diligentissimè à Præ-

*Thomson.
in libello
contra Li-
psium.*

sulibus & Antistibus Ecclesiarum discussa & exami-
 nata prius, quàm in lucem emitterentur? Si Thom-
 sonus, qui se Scotum profitetur, & libello suo offen-
 dit alumnum Caluini, alios fallat, & à meta aber-
 ret veritatis; omnesne Scoti, omnesne eiusdem di-
 sciplinae fideique discipuli, eiusdem notae erunt,
 nullaque illis etiam in contractibus humanis insti-
 tuendis, & amicitijs contrahendis fides adhibenda?
 absit, absit, vel hoc ipsum suspicari. Scotia, & An-
 glia, quae mihi in amore & cultu sunt, ob DD. Ki-
 lianum, ac Burchardum, Praesules & progenitores
 nostros, primosque fidei Christianae in hac Dioece-
 si factores & propagatores, habent villo absque dubio
 viros complures veritatis & aequitatis amantes,
 quibus affirmantibus, aut negantibus rem quampi-
 am, non minus quàm Germanis ciuibusque nostris
 fidem tribuimus. Hispanus & Gallus, potentissimi
 Reges, & praeae puraque fidei fulera, foedus & ami-
 citiam colunt cum Angliae & Scotiae Rege; nefasque
 ducunt, vt opinamur, quicquam de illius fide &
 constantia dubitare, etsi sexcenties & amplius fallat
 Thomsonus. Quid? mihi de Scotis ausim polliceri,
 aliquando fore, & quidem breui, vt qui inter Eu-
 ropaeos olim primi ferme Christiana sacra & praee-
 pta acceptarunt, primi quoque sint, qui spreto Se-
 ctariorum placitis, ad veterem Religionem ac pie-
 tatem reuertantur, colantque Romanam Apo-
 stolicam Sedem, cuius ante Lutheri ortum & Cal-
 uini, annis mille quadringentis fuerant obseruan-
 tissimi. Annuat votis, qui in finem suam non con-

tinet

tinet iram DEVS TER OPT: sint deprecatores, fortissimi Christi Athletæ, Bonifacius & Kiliannus. Verùm ad alteram miraculorum cauillationem progrediamur.

Altera Miraculorum Cauillationio.

Numen miracula patraret ad Mariæ, aliorumque Diuorum statuas aut imaginuculas: Sunt trunci; sunt idola. Imagines qui colunt, ipsos dæmones colunt, qui sub nominibus mortuorum delitescentes, auctori- bus Lactantio & Tertulliano, viuentibus plagas tendunt. Tenebras sectantur Aduersarij, cum imaginibus Sanctorum negant cultum, & hoc ipsum probant è Tertulliani & Lactantij scriptis, pridem grauissimis in fide erroribus notatis. Siquidem Doctores habent, sanctosque Patres, qui formandas & colendas esse, scriptis luculentissimis ostendunt; imò omnem omnino consentientem vetustatem.

Sed nitimur in vetitum.

Malè, quod de Idolorum habet imaginibus Tertul- lianus, in nostras adaptari, vel inde fit manifestum; quòd picturas calicum, & crucis Christi agnoscat suo tempore vsitatas.

Librum de pudicitia quisquis legerit, inuentu- rum polliceor formam ac speciem, in calice effigia- tam, Seruatoris nostri, cum oue iniecta in hume-

De passio-
ne Domi-
ni.

ros; & quod amplius, eiusdem è cruce pendentis imaginem, in carmine apud Lactantium, sic compellantem accedentes ad Ecclesiam:

*Siste parum, in fontem q̄ tuo pro crimine passum
Respice me, me corde, animo, me in pectore serua.
Ille ego, qui casus hominum miseratus acerbos,
Huc veni.*

Veniant Aduersarij, & nobiscum haud prophanas, sed sacras in Tertulliano repertas imagines venerentur. Noxam aut labem non est quod vereantur ullam. Vt serpens olim æneus in sublimi positus, miserisque & afflictis opem conferens, Hebræorum genti in cultu & honore erat, eandem prorsus ob causam nobis Christi I E S V effigies.

Literas nouerint, nî cerebrum forsan è sicco subere conflatum habeant, dum res sacras referunt, sacras appellari; Euangelium nempe, dulcissimumque I E S V nomen. Cùm hæc autem detecto capite, & accensis luminibus, quandoque in meridie venerationis ergò, & proferamus, & proferri audiamus: simili ratione, Christi ac Diuorum imagines cur non censeremus cultu dignas?

Honorem, quem nos Imaginibus concedimus, in D E V M suosque Sanctos referri, quis non videt? *Quemadmodum olim Iacob, inquit Leontius Episcopus Neapoleos Cypri, accipiens à filijs suis vestem sanguine conspersam ipsius Ioseph, cum lachrymis eam osculatus est, suisq̄ oculis circumposuit, non ipsam diligendo vestem, aut honorando hoc fecit, sed per eam arbitratus*

D. Hiero-
nym: in
Vigilanti-
um.

Vide A8.
4. 2. sy-
nodi Nice-
næ.

est

est se Iosephum osculari, & in manibus tenere: sic & Christiani omnes Imaginem Christi, aut Apostoli, aut Martyris tenentes, nostraq; carne osculantes, animo videmur nobis ipsum Christum, aut Martyrem complecti.

At displicet similitudo; dixeris. Agedū, inquit Leontius, tu qui arbitraris nullum manufactum aut planè effigiatum esse adorandum; nunquid sepè vxoris aut filiorum mortuorum vestem aut ornamentum in vestiario videns, illud osculatus es, & lacrymis rigasti? neq; tamen in hoc damnatus es; non enim vt DEVM vestes adorasti, sed ipsum amorē, erga eum, qui his amiciebatur, tuum per oscula declarasti. Coniugem etiam fortassis impiam, affectionibus turbulentam quotidie salutans, non reprehenderis, et sine quaquam tibi diuino ore vxoris salutatio precepta sit. Nos cum vides Christi, aut inculpate Matris, aut alterius Iusti imaginem salutantes, confestim indignaris, blasphemias fundis, resilis, & idololatrias nos vocas. Mirum te extra verecundiam, neque horrere, neq; tremere, neq; erubescere.

Verè magna est Iudaorum (Leontius si auo nostro vixisset, Sectariorum dixisset) cecitas, magna impietas, in veritatem iniury sunt: ingrata eorum lingua, in DEVM conuitia dicunt. A sanctorum Martyrum reliquijs, & imaginibus saepe Demones fugantur; hac tamen scelesti illi contumelijs afficiunt, peruertunt, illudunt & subsannant. Quot inumbrationes, quot scaturigines, saepe etiam & sanguinis fluores ex Imaginibus & Reliquijs Martyrum extiterunt? ÷ tamen corde insensati, ridentes non credunt, verum fabulas ista & nugas esse arbitrantur.

Pudore suffundantur ; qui proprios Reges & alienos adorantes, nos tanquam Idololatrias derident. Nos omnibus in ciuitatibus & regionibus, in dies & in horas singulas contra Idola stamus armati, contra Idola psallimus, contra Idola & preces fundimus, & qua tandem fronte nos (Sectarij) vocant Idololatrias : Vbi nunc sunt, qua olim ab ipsis oblatae sunt Idolis, bouum, ouium, & filiorum quoque, victima? Vbi sacrificiorum fumi? vbi ara & profusiones sanguinum? Nos propemodum, quid sit ara, quid victima, ignoramus.

*Zonar: in
vita Mi-
chaëlis
Baibi.*

Thomsone satin? Desine, rogo desine, Diuorum spernere imagines, truncos & idola, cum ipse potius Truncus sis, appellare. Meliore consilio ductus, imitare Sabbatium Constantinum Leonis Armenij Iconomachi filium; cui cum linguæ deesset vsus, accedenti ad D. Gregorij Nazianzeni imaginem diuinitus restitutus fuit. Lumine tu non oculorum, sed mentis destitutus es; nec vides ad salutem viam. Venerare, si non Diuorum, quod piaculum putas, Christi minimùm effigiem, tui vt oculi, ad videndum fidei Catholicæ lumen, aperiantur. At maioris Iudæos, Samaritanos, Mahumetanos ceterosque sectari Iconomachos, (ô tenebras) quàm pietissimorum virorum sequi vestigia, qui imagines piè coluerunt, & earundem vsus, aduersus Iconoclastas egregiè propugnarunt.

Tui te facti, nî maturè respicias, aliquando poenitebit. Senties olim, tacuisse, longè fuisse satius, quàm aduersus Diuorum simulacra linguam habuisse mordacem. Quando calamum vertis in ima-

gines,

gines, petis ipsos Sanctos, quos illæ referunt. Nónne iniuria afficit regem, qui regiam vestem violat? non nouisti, quod is, qui iniuria afficit imperatoriam imaginem, in Imperatorem ipsam, veluti exemplar imaginis, eiusque dignitatem iniurius est? nescis, quòd quicumque ex ligno & coloribus imagini conuicia dicit, illum non damnari, veluti in rem inanimatam, sed contra regem ipsum dixerit? iudicatur enim occultè regi iniuriam intulisse.

Dic Thomfone, hæc te non vellicant? non stimulant? non excitant ad saniora consilia? vis plura? Luxit aliquando D. Chrysostronus, Præsul sanctissimus, & ad luctum scelerisque commissi detestationem, vt auditores permoueret suos, in magna frequentia hominum sic exorsus est: *Quid dicam, aut quid loquar? lacrymarum præsens tempus, non verborum, luctuum, non sermonum; deprecationis, non conuersionis. Tanta patrum magnitudo, tam immedicabile vulnus, tam vasta plaga, & omni medicamine maior, & superni indigens auxilij. Qui sic? Lasus est, qui non habet parem ullum super terram. Quis ille? Theodosius Imperator, cuius, quem ad modum & defunctæ coniugis Placillæ imaginem, seu eam statuam Antiocheni subuerterant.*

Vos Catholica religionis hostes, Diuorum imagines impiè conspuistis, & concremastis. Vos IESU CHRISTI Crucifixi statuas, more Christianorum consueto erectas, abstulistis, patibuloque suffixistis; templa & sacrationa loca demoliti estis. Tu Thomfone Christi Regis regum, tu Sanctorum cri-

Homil. 2.
ad popu-
lū Antio-
chenum.

mina-

minatus es imagines; oreque impio hanc euomisti blasphemiam; Imagines qui colunt, dæmones ipsos colere. Tempus est luctus & lacrymarum. Læstisti caput omnium, quique non habet parem super terram. Ad supremum Regem confuge, illum in auxilium voca. Nisi supremum assequaris gratiam, nulla commissorum reparatio relinquitur. Votis ego, tui causa, iram numinis placare non desistam, ut culpæ admissæ condonet pœnam, teque ad fidem adducat, quam in secunda Synodo Nicæna, sub hac verborum formula, palàm professus est Euthymi⁹ sanctissimus Sardenſium Episcopus:

Ego antè lectis Beatissimi Papæ veteris Romæ literis, sincerè & irrepugnabiliter inhæreo, consentio, & confiteor de orthodoxa fide, de quibus sanctis videlicet & venerandis imaginibus, non veluti hoc sit nouum aliquod dogma, aut nuperum inuentum recipiens, sed clarè cognoscens ex Apostolica traditione, sanctorumque Doctorem in Ecclesia iussu per manus nobis traditum: ob eam causam venerandas imagines, ex toto corde, cum debito honore & saluatoria adoratione suscipio. Eos verò, qui seculi sentiunt, aut reclamant, contrariæque docent, alienos à Catholica Ecclesia arbitror, renuncio, hereticos proclamo.

Dictum satis de imaginum cultu. Cæterùm apud illas, cum & olim & iam, mira quædam patrari experiamur, duo vocari possunt in dubium. Alterum: Virtusne ipsis insit cuius causa à nobis coli debeant. Non ita censendum; siquidem res sunt corporeæ, neutiq̃ aptæ, ad recipiendam vim supra naturam.

Quo-

Quocirca si quæ apud Diuorum statuas miracula accidant, vni DEO adscribenda; qui nihilominus ipsorum imagines, aut quid aliud, (quò illos honore dignetur) non rarò adhiberi vult in patrandis miraculis; vt si omittantur, omnis conatus sit irritus. Imperabat quondam Moyfi, vt, manu extensa, vndas virga sua percuteret; quin & terræ puluerem. Vtrumque præstitit: mox aquæ in sanguinem versa; mox è terra tot cyniphes profusi, vt veluti extensa nubes, totam Ægyptum obumbrarent. Absque virga; ferrum, aliudue instrumentum et si adhibitum fuisset; nec sanguinis guttam elicuisset ex aquis; nec animalculum è terra Moyses.

Abeat Aduersarius, nobisque imponere designat; è Diuorum Imaginibus nos Deos formare, tribuereq; nescio quam, vim & virtutem, non sine Diuinæ Maiestatis iniuria manifesta. Agnoscimus auctorem Miraculorum DEVM esse: Imagines verò Diuorum, instrumenta duntaxat; quæ ad effecta qua ratione concurrant, prolixè cum Philosophi, tum Theologi disputare solent.

Dubium & controuersum alterum est, sintne signa Religionis veræ, quæ passim, in Ecclesia, fieri notamus miracula apud Diuorum Imagines, seu eorundem Reliquias sacrosanctas. Haud desunt, qui negent, infirmo hoc moti argumento; quòd opera prodigiosa & admiranda, Imagines quoque prophanas, & homines Ethnicos olim patrasse legamus. Simulacrum Iunonis Monetæ à militibus curiose, & quodam modo per iocum, interrogatum;

*Val. Max:
lib: 1. c.
ultimo.*

*August. li:
10. de ci-
uitate Dei
c. 16.*

*Tacitus
lib. 4.*

*lib. 10. ci-
uit. Dei c.
16.*

an Romam migrare vellet; velle se respondit. Fortunæ muliebris effigies, sic affata est Romanas matronas, à quibus prius fuerat initiata: Rite me vidistis; riteque dedicastis. Arbor Ulmus, auctore Philostrato, Apollonium voce humana salutauit. An non isthæc admiranda in Imaginibus? & quæ sequuntur nunc, in hominibus? hæret nauis in Tiberi, nec loco mouetur viribus vllis boum, aut hominum. Claudia Vestalis discingit se, Zonamque nauis alligans, quò vult, deducit. Tutia Vestalis quoque, aquam Tiberi haustam cribro, fert ad Capitolium vsque. Cotem Tarquinius secat nouacula. Epidaurius serpens Æsculapio nauiganti Romam, comes adhæret. Ex plebe Alexandrina, oculorum tabe notus, remedium cæcitatatis exposcens gemitu, Vespasianum precatur, vt genas, & oculorum orbem aspergere dignetur oris excremento. Alius manu æger, orat calcari pede & vestigio Cæsaris, qui cuncta fortunæ suæ patere ratus, mox precibus annuit, & facit, quæ petebantur. Et ecce manus ad vsum conuersa; ac cæco dies illuxit. Mira, mira. Ad hæc quid D. Augustinus? Neutiquam eiusmodi opera conferenda cum illis, quæ leguntur in populo DEI facta. Est ità omnino. Pleraque enim curata fallaci dæmonum astutia, vt inde sibi honorem & cultum conciliarent diuinum, aut, veritate euersa, falsitatem hominibus persuaderent. Norunt, quibus pollent viribus naturæ, efficere admiranda, vt etiam fidẽ excedere videantur humanã. Norunt oculis mortalium, cum vasti sint deceptores, illu-

dere,

dere, sine non alio, quàm vt noceant, decipiant, & in errores inducant. Et quí non possint; cùm non raro Circumforaneos & Circulatores nobis imponere videamus, qui panem vorant, mox eius loco farinam, seu quid aliud spuunt. Bibunt vinum, idemque per iugulum remittunt. Vorant gladios, & acus cuomunt.

Tartarei ergò spiritus efficiunt, vt res inanimatae ambulent. Bestiae, arbores, statuae voces edant humanas. Navis progrediatur prius nullis viribus mobilis. Aqua per cribum non effluat. Et quis vires & fraudes Dæmonis omnes recenscat?

Sed quí fieri potuit, vt Vespasianus Cæsar, cæco restitueret visum, cùm à seculo non sit auditum, oculos cæci nati apertos? Tacitus, sanationem hanc cœlesti favori, & Numinis inclinationi in Vespasianum adscribit. Negauerim ego; cæcum penitus fuisse à Cæsare curatum, ipsius Taciti testimonio: medici enim de morbo interrogati, responderunt; non exesa esse vim luminis, sed redituram, si obstantia pellantur. Quid ergò mirum, à Vespasiano morbum curabilem naturæ viribus, opera dæmonis depulsum, seu veriùs, arte Apollonij Tyanæi, magorum omnium celeberrimi, & ipsi Vespasiano coniunctissimi? Addamus quoque ex Tertulliano; vero simile esse, dæmonem oculo infedissee, vsuque illius impediuisse, vt videretur sanare, cùm desineret nocere.

Cæterùm, si quis, & Mariana Miracula eleuare velit, & calumniari, quasi folius Dæmonis præstigi-

Ioann. 9.

In Apologet: ca. 22.

is procurata: huic opponimus; simulacra quidem nonnulla voces humanas vsurpasse, sed prophana fuisse; Marianas autem effigies seu statuas, sacras esse, & religiosas: in illis dæmones sibi fixisse domicilium; apud has, vt cederent, haud rarò compulsos. Præterea in Ecclesia constanter propugnatum fuisse, & creditum semper, Ethnicorum miracula à Dæmone, Mariana à DEO facta. Quid? si verum, quod noua fingit impietas: errauit Ecclesia, columna veritatis; errarunt Doctores sanctique Patres; libri, tabulæ, marmora falsa sunt, quæ vsq; huc Mariana nobis Beneficia commendarunt; & quod horrent excipere aures piæ, dæmon ipse Christo Seruatore nostro benignior & clementior extitit: ægri enim & calamitosi DEI Parentis opem rogarunt; audiuit dæmon & iuuit, periculis amolendis, morbis persanandis: obsurduit ad preces Christus. O execrandam blasphemiam. Quò nos ducis noua impietas? Vt Christo dæmonem æquemus, aut, quod impium magis, anteponamus? Apage sis! Credimus piè, palamque profitemur, non dæmonis arte, sed D. Virginis, magnæ & admirandæ, precibus, innumera tum corporis, tum animi Beneficia, à Numine impetrata, ac impetranda.

Verùm necdum ad illud responsum, de quo initio dubitabatur; veræ doctrinæ, fideique signa & notæ, sintne Miracula.

Signa esse, neutiquam dubitandum, cùm Seruator, doctrinæ suæ confirmandæ gratia, Apostolis contulerit potestatem patranda Miracula, qua illi

vsi, totum pænè orbem ad sacra Christiana adduxerunt. Signa tamen certa, & penitus indubitata esse, haud affirmamus. Balaam enim vates, vera prædixit, vera fide destitutus. Nec dubium, eiusdem notæ futuros non paucos, qui sua miracula, & inde se quoque commendantes, ipso decretorio die dicturi sunt Christo; *Nōne in nomine tuo prophet auimus, & in nomine tuo demonia eiecimus?*

Num. 24.

Matth. 7.

Insurges; hac ratione, pro Doctrina Christianæ veritate adstruenda, sumi non posse argumentum. Damus; indubitatum: pernegamus autem probabile, & quodammodo certum. Etsi enim haud rectè concludatur; cum, qui miraculum edit, veram habere fidem: rectissimè tamen; eam, in qua crebrò frequenterque Miracula fiunt, veram esse Ecclesiam, & aliam in qua nulla, indignam eo nomine, etsi in ea personet veritatis pollicitatio, quæ solùm promittitur, non autem exhibetur. Hoc probè intelligens Ecclesiæ Doctor, D. Augustinus, constantissimè omnia respuebat Sectariorum conuenticula; nullisque ratiunculis se ab Ecclesia Catholica auelli sinebat; *In qua, inquit, me tenet populorum ac gentium consensus: Sacerdotum item successio; ab ipsa sede Petri Apostoli ad presentem Episcopatum; Auctoritas denique Miraculis inchoata, spe nutrita, caritate aucta, veritate firmata.*

Contra e.
pissolam
Manichæi
c. 4.

Tertia Miraculorum Cavillatio.

Ioan. 9.

D. Hieronymus contra Vigilantium.

Sermone de SS. Inuentio & Maximo.

Ita semel functi, ab operibus cessant, D. Ioanniste testimonio: *Venit nox, quando nemo potest operari.* Hominum item ministerio DEVS, dum in terris sunt, vtitur, secus naturæ debitum quando soluerunt. Conficta sunt ergò Diuis ascripta miracula. Ita Thomsonus. Quid noui audimus, cœlites otuari & totos dies stertere, omnemque de salutis nostræ procuracione abiicisse cogitationem? Quod olim D. Hieronymus Vigilantio, hoc ipsum tibi Thomsons obijcimus: DEO leges ponis? Tu Apostolis vincula iniicis, vt esse ad diem iudicij cogantur in custodia? Cum dæmones toto orbe vagentur, quare Martyres, post sanguinis effusionem, tenebuntur inclusi? Audi Thomsons D. Chrysostomum de Diuis scribentem, quid agant in cœlis.

Sicut milites vulnera, in prælijs sibi inflicta, Regi monstrantes, fidenter loquuntur: sic sancti absicta capita gestantes, & in medium afferentes, quæcunque voluerint, apud Regem cœlorum impetrare possunt. Audi iterum, quid extra cœlos operentur. Mortalibus apparent, eorumque animis, nunc gaudium, nunc ægris corporibus adferunt sanitatem.

Regi-

Regina inter Cœlites, Gregorio Thaumaturgo
 ea forma & specie sese exhibuit, vt eam vix oculo-
 rum ferret obtutus. Apparuit item Ioanni Dama-
 sceno, manumque, Leonis Isaurici crudeli manda-
 to, impiè præcisam, rogata restituit. Et in Iudæi v-
 nius filium benefica fuit, quem iniecum à patre in
 ardentem fornacem à flamma integrum ac illæ-
 sum seruauit. Nec putandum DE I Parentem dun-
 taxat mortalium curare necessitates, reliquos verò
 Sanctos illas penitus præterire. Non sic est; non be-
 neficiorum effectibus solis, verum etiam ipsis ho-
 minum aspectibus Confessorem apparuisse Feli-
 cem; neque illud incertis rumoribus, sed certiste-
 stibus haberi, ait D. Augustinus. Sed fortiùs prema-
 mus hostem.

Boni interdum ad nos descendunt Genij, sa-
 nant ægros, aliaque edunt opera admiranda. Ist-
 hæc cur non præstarent Sancti? Ad hæc Thomso-
 nus. Si à cœlis DEVS ministros mittit Angelos, sed
 non ad sanationum ministeria. Fabulosam Rapha-
 ëlis curationem spernimus, & ad scenam iure rele-
 gamus. Sed quò noster, dic Thomso? olim licet
 Tobiaë liber, in Iudæorum Canone non repertus, à
 nonnullis extra Canonicarum scripturarum cata-
 logum fuerit positus: omnis tamen controuersia,
 Ecclesiæ iudicio iam dirèpta; & à quouis Orthodo-
 xæ fidei alumno pro sacræ scripturæ libro habend-
 us. Fac etiam expungendum sacrarum scriptura-
 rum catalogo, ideòne Angeli è cœlis DE I imperio
 missi ad nos, ægris manum salutarem adferre ne-

Gregorius
 Nissenus
 in eius vi-
 ta.

Ioan: Hie-
 rosolymit.
 in eius vi-
 ta.

Niceph.
 lib. 17, ca.
 25.

lib. de cu-
 ra pro
 mortuis
 cap. 16.
 Tob: 11.

Tridentin.
 Concil. 4.
 sessione.

que-

Actor: 12.

queunt? ille qui Apostolorum Principem à vinculis, à carcere, è custodia militum exemit, eundem si inuenisset ægrum, eadem facilitate an non sanare potuisset?

Genij maligni si subinde morbos inferunt mortalium corporibus; num boni, quibus corporum nostrorum salus & valetudo concredita, eam negligent? illine ad malum nobis inferendum, quam hi ad bonum procurandum erunt attentiores? Istorum in nos studium & propensissima voluntas, naturæ etiam nostræ conditio, & imprimis Diuina clementia, ac bonitas, summaque erga genus humanum liberalitas, id vel cogitare vetant. Itaque boni Angeli; & Sancti felicitate iam perfruentes cœlesti, rebus humanis intersunt, mira & stupenda opera edunt, sanationumque ministeria exercent, illa licet Thomsono rumpantur.

Cæterùm noctem denunciat venturam, cum nemo prorsus operari possit.

Seros enarrat noctua cantus.

Præsentem vitam fatemur stadium esse, in quo nos summus ille Agonotheta exercet, & vult currere alacriter, fortiterque contendere pro cœlesti brauiio consequendo. Exacta semel vita lumineque clauso; promerendi gloriam, & felicitatem æternam duraturam, nulla amplius concedetur facultas: nox enim superuenit, & vltima linea rerum. Thomsono si necdum factum satis, qui noctem amat, umbras quærit, vt nostra obumbret miracu-

la; do-

la; dolendum quidem, nullam ipsum lucem aspice-
re, nullisque miraculis permoueri: non tamen mi-
randum; cum qui semel errarint, Germano Epis-
copo Constantinopolitano auctore, eos in viam re-
ducere perdifficile sit, vtpote qui à veritate alie-
nantur.

*Epist. ad
Thomiam
Episcop.
Claudio.
politan.*

Quarta Miraculorum Ca- uillatio.

Vbi apex Scripturæ; alios præter diuini
verbi ministros edidisse, aut edituros
miracula? *Ecce dedi vobis*, inquit Ser-
uator, *potestatem calcandi supra serpentes.*

*Lucæ 10.
cap.*

Quibus? Discipulis, quos binos prædicatum misit.
Quid indè? Deipara, cæterique, quibus operandi
miracula ascribitur donum, non sunt verbi diuini
ministri. Sic Thomsonus.

Noua nouorum. Risum, quæso, teneatis ami-
ci. Ossa enim Elisei Prophetæ, Apostolorum um-
bras & sudaria, quæ olim, aut iam vitâ functis, aut
ob ægritudinem decumbentibus, incolumitatem
attulerunt, vitam quæ restituerunt, verbi diuini fu-
isse ministros, vmbrales Prædicantes, osseos Su-
perintendentes, dicendum foret.

*4 Reg:
13. cap.
Actor: 5.
Cap. 19. cap.*

Historia è sacris literis nota est; Samsonem, ex-
imix virum fortitudinis, quondam mille viros stra-
uiffe, non ense, non ferro, sed asini maxilla: Thom-
sonum nos, non osse asini, sed vel tenuissima um-

Jud. 15.

brâ sternamus. Ægris corporibus vmbra Apostoli
sanitas collata; quid nî idem præstet Mariana effigi-
es, aut statua, vmbra longè superior?

Dicturum odoramur; ossa, sudaria, & vmbra,
quendam ad verbi diuini Prædicatores habuisse re-
spectum. Sed effigies, de qua nunc sermo, ô Thom-
sone, illam respicit, quæ non tam præco, quàm ge-
nitrix Christi extitit. Si DEVS verbi sui præcones
tanto honore dignatus est, vt per eos tanquam in-
strumenta sua efficeret miracula, parè mne hono-
rem Matri suæ negabit, quam omnibus cœlitibus
habet chariorem. Nequaquam fecit, aut faciet. Au-
di & mirare. Urbis & orbis Præsul D. Gregorius, sæ-
uissima pestilentia videns populum Romanum af-
fligi, DEI Matris imaginem efferri & præferri iussit
religiosæ supplicationi institutæ ipsa die, qua Serua-
tor se rediuuium cum discipulis, tum Matri suæ ex-
hibuit. Pietas ista sic placuit DEO, vt eam eximio
mox miraculo comprobaret: etenim quacunq; fe-
rebatur imago, pestilentis cœli grauitas pellebatur,
& optata aëris succedebat salubritas. quin & Ange-
lus, fausta acclamatione, Virginem & Matrem DEI
salutabat, ei que suauissimè accinebat:

Regina cœli, letare, Alleluia.

Quia quem meruisti portare, Alleluia.

Resurrexit, sicut dixit, Alleluia.

Subiunxit D. Gregorius, diuino afflatus spiritu,
Ora pro nobis DEVM, Alleluia. Rectè omnino; id
enim dum facit, se Reginam, se Matrem misericor-

diæ,

Baron. to-
mo 8. an-
nal.

diæ, Dulcedinem, Spem, & Aduocatam nostram ostendit,

Ad hæc quid Thomæ: vt discas non solum verbi DEI Ministros, verum & alios, quin eorum reliquias edere miracula, auctarij loco cape historias sequentes. Auctor est D. Ambrosi⁹, Præsul Mediolanensis; quendam lanium, nomine Seuerum, captum oculis, ad contactum pheretri Sanctorum Protasij & Geruasij, sanatum. Refert & D. Basilius; reliquijs D. Iulittæ in quendam locum religiosè illatis, vbi extrema aquæ penuria laborabatur, è terra illicò, velut è perenni fonte, vbertim aquam effluxisse, vt Diua illa quasi Mater & nutrix quædam communis haberetur, quæ vniuersam illam regionem lacte aleret. D. Clara, Virgo genere vitæq; sanctitate nobilis; Saracenis Assisium obsidione cingentibus, & Monasterio ibidem cui præerat inhiantibus, se ad portam, agrâ deferri iussit, vasculumque vnà, in quo augustissimum Eucharistiæ Sacramentum asseruabatur. Fuis hunc in modum precibus ad DEVM: Ne tradas, Domine, bestijs animas confitentes tibi; tuasque famulas custodi pretioso tuo sanguine redemptas: mox Barbari inde vel celeri fuga discesserunt, vel oculis capti præcipites ceciderunt. Ist hæc quis effecit? D. Claræ à miraculis clara: edunt ergò miracula & foeminæ, etsi Præcones non sint Diuini verbi. Sin autem totius causæ operis prodigiosi sacrosanctæ adscribatur Eucharistiæ; è Sacrario templi in publicum allatæ; profectò mirandum, tantam habere vim ac virtutem fursure-

*Oratione
de SS. Ger-
uasio, &
Protasio.*

*Orat: in
Iulittæ.*

*Auctor vi-
te, &
Chron.
Francis.*

am buccellam, (vt impiè vocat Thomfonus) popanum sacrificuli murmuribus incantatum, cruftulumque execrabile.

*Niceph.
lib. 15. ca-
pit. 3.*

S. Euphemia, ob sanctimoniam, in vita nobilis, post vitā, ob miracula, haud fuit ignobilior. Eius ex corpore vbertim profluxit humor, vt ad illud religionis cauffa accedētes Imperatores, Episcopi, & populus, affatim eo perfruerentur, miroq; odore, qui omnes longè superabat odores arte humana comparatos. Et quod valdè admirandum; eiusmodi accidebant creberrimè, loci Antistite pio & religioso; rariùs, improbo & scelesto. Thomfonus facilius annuet, geminos fuisse Predicantes Geruasium & Protasium, quàm fateatur, præter verbi Ministros, etiam alios Miraculorum esse posse effectores.

At à DD. Iulitta, Clara, Euphemia, qua se ratione expediet? fœminis, quibus à postolus silentium ferriò in Ecclesia imperauit, iusne prædicandi verbum DEI, contra DEI verbum concedet? Haud faciet, vt euitet casses sibi positos. Auctores reiiciet omnes, è quibus Miracula desumpta sunt iam commemorata, eam ob cauffam, quòd suum ad stomachum non faciant, doctrinæque quam defendit mordicùs, aduersentur. Tuli quondam ego responsum simile à Philippo Heilbrunnero, Lutherano ministro. is, cùm in quadam disputatione de sacra communionem premeretur Patrum auctoritate, aiebat, se illos admittere, Augustanæ Confessioni modò non repugnent: si contrarij sint, explodere ad vnum omnes. O insaniam, ad hoc se recipere

perfu-

per fugium! Vt vel vnum tueamur Miraculum & quidem primo loco positum, cæteris omiſſis; quod olim D. Ambrosius (laudando tutores suos Geruasium & Protasium) Arrianis obiecit, id ipsum tibi nos Thomſone: *Negant cæcum illuminatum, sed ille non negat se sanatum. Ille dicit, video, qui non videbam. Ille dicit: Cæcus esse desit, & probat factò. Notus homo est, publicis cum valeret mancipatus obsequiis, Seuerus nomine, Ianus ministerio. Deposuerat officium post q̄ inciderat impedimentum. Vocat ad testimoniũ homines, quorum ante sustentabatur obsequiis. Eos iudices suæ visitationis accersit, quos habebat testes & arbitros cæcitat̄is. Clamat, quia vt contigit fimbriam de veste Martyrum, qua sacra reliquia vestiuntur, redditum sibi lumen sit. Legimus in Euangelio, Iudeos, cum viderent in illo cæco sanitatis remedium, requisisse parentum testimonium. Interrogabant, quomodo videt filius vester? Cum ille diceret, Cæcus cum essem, modò video. Hoc & iste dicit. Cæcus fui, & modò video. Interrogate alios, si mihi non creditis, interrogate extraneos, ne ad stipulari mihi parentes putetis. Detestabilior istorum quàm Iudeorum pertinacia; illi cum dubitarent, vel parentes interrogabant. Isti palàm negant auctori increduli. Plurane vis Thomſone? Ecce Achillem, à quo consultò abstinui. DEI Mater Seruatorem concepit & peperit Virgo. O Miracula! o prodigia! natura iura mutantur in homine. DEVS nascitur, Virgo sine viro grauidatur, viri nesciam sermo DEI maritat: Virgo habens filium, nesciens virum; semper clausa, sed non infœcunda. Virgo concepit, sola vulneri nostro medicinam parere potuit.*

IOANN. 9.

D. Aug.
Serm. 9.
in Domini
natali.

serm. 19:

Videte Miraculum matris Dominice. Virgo parturit, Virgo post partum permansit. Gloriosa Virginis, & preclara fecunditas. Virtus mundi nascitur, & nullus gemitus parturientis sentitur. Vacuatur uterus, infans excipitur, nec tamen virginitas violatur. Videte Miraculum, quod non verbi Diuini prece, sed foemina fecit.

Quinta Miraculorum Cavillatio.

Am dudum cessasse Miracula, aiunt Adversarij, DD. Chrysofomi, & Augustini testimonio. ille, spiritus donationes desisse scribit, hic Miracula; ne anima visibilia semper quareret, eorumque consuetudine frigeret genus humanum, quorum nouitate flagrauit. At enim inde Miracula neutiquam tolli, lectori erit luce clarius si ad verba, quae Praesul & Doctor Augustinus subiungit, attenderit: *Verum est, inquit, non permessa in nostra tempora durare Miracula. Non enim nunc vsque, cum manus imponitur baptizatis, sic accipiunt Spiritum sanctum, ut loquantur linguis omnium gentium; aut nunc vsque ad umbram transeuntium praedicatorum Christi sanantur infirmi: & si quae talia facta sunt, quae postea cessasse manifestum est. Sed non sic accipiendum est, quod dixi, ut nunc in Christi nomine fieri Miracula nulla credantur. Nam ego ipse, quando istum ipsum librum scripsi, iam noueram & alia nonnulla, qualia tam multa etiam istis temporibus fiunt, ut nec om-*

*lib de ve.
ra relig.
cap. 25.*

nia

nia cognoscere, nec ea quæ cognoscimus, enumerare possumus. D. Chrysoſtomus (alter is est SS. Patrum, quem suas in partes trahere nituntur Aduersarij) scribat licet; Spiritus donationes iam pridem desisse: non ideo Miraculorum fontem exaruisse putandum. Perennibus scaturit Miraculis, si eius, haud aliter, quàm D. Augustini verba intelligamus. Sic quæ nec aliter accipienda, vel inde manifestum est; quòd apud sepulchra, & monumenta Martyrum (inter multos sit Babila) dæmones impuros fugari, homines item improbos & scelestos corrigi & emendari, trophæis trophæa coniungi, magnis maiora, & mirabilib⁹ mirabilia, pulcherrimè & prolixè admodum, libro aduersus gentiles ostendat; vt impudentissimus sit, ea qui negare auit.

Desinant Aduersarij, in defensionem purioris suæ fidei; SS. Patrum, vt i auctoritate. Ad hos enim filis & controuersia deferatur, confectum est proelium, & prostratæ ipsorum copiolæ. Volumina illorum tenemus integra, haud adulterata, quæ Miracula, quæ Religionem Catholicam Romanam clarè & copiosè docent, omnesque alias ipsi contrarias sententias & opiniones dānant; tuas quoq; Thomæ, virulentas blasphemias iactatas in summum orbis Christiani Pontificem; quas affirmo, ita atroces, vt nec atrociores, vel ipse infernalis dæmon, exrens omnes ingenij maligni vires, excogitare potuisset. Quem Christi Vicarium. D. Bernardus; Principem Sacerdotum, Valentinianus; Caput Ecclesiæ, Concilium Chalcedonense; Pastorem

Serm. 4.
in 2. Theſ
sal. c. 2.

lib. 2. de
considerat.
Epist. ad
Theodos.
Epist. ad
Leonem.

ouilis

*Epist: Si.
ad Siriciū
Papam.*

ouilis Dominici Ambrosius: (ô præclaros eximiosq; honoris titulos) eundem, blasphemum os vastæ belluæ, scortum Romanum, Cerberum, Babilonicam & purpuratam meretricem, tu terræ filius, nominare ausus es. Et ne quid maledicentiæ deesset tuæ; criminatus es & Episcopos, Sacerdotes, Monachos, & Iesuitas, eosque appellasti mulos, porcos, vulpeculas, seculi & religionis retrimenta, regum insidias, orbis odium, orci amorem, carneque personata dæmonia.

*1. ad Ti.
motb. 1. c.*

Profectò rem præclarè egisti, Hymenæum & Alexandrum imitatus, ab Apostolo, ob blasphemiam, dæmoni traditos. Angliæ Sacerdotes & Monachi, cùm è medio ferme omnes sublatis sint securi, laqueis, corporum sectionibus, alijsque infinitis propemodum, & antehac inauditis cruciatibus; nostros modò, quos ferro & ense lædere nequis, ducis minimùm lingua serpentina petendos. Clementissimus DEVS, viri isthic Catholicis, robur & constantiam; tibi verò sanio rem mentem, melioremque religionem largiatur. Vtinam non obdurueris ad saniora monita.

Sexta Miraculorum Ca- uillatio.

Iunt nonnulli; facem Euangelij accen-
sam, totiꝛue iam mundo illuxisse; nul-
lam ꝑinde subesse caussam, cur aut fieri,
aut à quocunꝛue peti debeant Miracula.

Arbusta, D. Gregorio teste, plantari, eisꝛue tamdiu
infundi aquam, quousꝛue in terra coaluerint; fixis
semel radicibus, cessare irrigationem omnem.

*Hom. 29.
in Euan.*

Omnino sic est. Diuini uerbi semina feliciter
iacta ab Apostolis, ab eorum successoribus diligen-
tissimè culta sunt. Fax quoque Euangelij accensa
in Africa, Asia, & Europa. Sed enim quamdiu lu-
xit? suborientibus & grassantibus hæresibus, an
non in plerisque foede extincta fuit, ut non pauci,
densissimæ tenebris immerfi, inanes & fugaces um-
bras nunc conseruentur. Non abeamus longius; in
hac ipsa Germania, tot de præcipuis fidei Christia-
næ capitibus discrepantes sunt opiniones & senten-
tiæ, ut miserum & imperitum vulgus, quid tandem
credendum, ignoret. Euenire videmus, ut in iisdem
sæpè tectis, quot capita, tot pænè sint disciplinæ, do-
mesticiꝛue inter se contendant, suam quisꝛue alijs
præferre conantes.

Quis ergò neget, Miracula utiliter à DEO da-
ri, & quodammodo esse necessaria, ut fides nostra,
miserè depressa, caput denuò erigat? hæresum

monstra nuper nata (quanto Germaniæ, quanto Galliæ malo) excendantur, & prisca fides ac pietas hominum animis inferantur. Neutiquam impinget quicumque statuerit, non minùs iam, quàm in nascentis Ecclesiæ initio, commoda esse Miracula; siquidem multorum annorum docuerit experientia, Sectarios longè difficiliùs ad Ecclesiam reduci, quàm Ethnicis fidem Christianam persuaderi.

Vir verè Apostolicus, D. Kilianus, destructurus execrandum dæmonum cultum, & trophæum gloriosissimæ Crucis erecturus in Franconia nostra ista Orientali; venit ad Urbem Wirceburgensem, & exiguo tempore, eiectis idolis abominandis, Christiana erexit vexilla, innumerosque sacro fonte ablutos, Christo filios peperit.

B. Franciscus Xaverius, Societatis Iesu decus; natus ad vltimi Orientis salutem, quot in India, quot in Iaponia, aliisque Barbarorum regionibus mortales ad Religionem & disciplinam Christianam traduxit? quot Dynastis ac Regibus persuasit, vt suauissimum Christi iugum subirent? interdum cum linguam ignoraret quibuscum agebat; signis tamen & nutibus, duxit quò voluit. quot suis ipse manibus sacra vnda abluit, non dicam hominum millia, sed myriades multas? Aditum ipse Euangelio in India aperuit, arte & fraude dæmonum priùs septum, & vallatum. Fluctus maris habuit aduersarios magis, ne in Indiam veniret, quàm Incolas ipsos vt Christi crederent Euangelio. Hæc omnia autem quantò temporis spatio peracta putas? si

dixe-

dixero annis vndecim, vix Tu credes. Quis in redu-
cendis & conuertendis Sectarijs istam facilitatem &
promptitudinẽ sibi polliceri ausit? annis multis,
multis è Cathedris, non ab vno alteroue, sed pænè
infinite Diuini verbi Præconibus, Catholica fides
fuit proposita: ad eãdem confirmandam librorum
quoque myriades conscriptæ, quibus hæreses ac er-
rores luculentissimè confutati: tamen nequicquid
sudatum fuit & laboratum. Seculis aliquot, nec qui-
dem vnus Arrianæ hæresis radices pænitus excisæ
sunt. Itane contumax est hæresis aduersus sanam
doctrinam? aduersus salutaria monita? Audi, & mi-
rare; longè difficilius Sectarios reduci ad Ecclesiæ
gremium, quàm ipsis Ethnicis Christiana sacra per-
suaderi. Causam si inquiras: respondebit Philoso-
phus haud ineptè; hausisse illos opiniones falsas pri-
us amouendas, quàm fides semel negata, restituatur.
expulsis tenebris, tum demum succedere lucem:
profligatis morbis, valetudinem bonam sperari in
corpore humano: secus verò esse in Ethnicis. Theo-
logus incusabit Sectariorum ingratitude, vt po-
te qui fidei lumine illustrati, & ad Ecclesiæ gremi-
um admissi, tam subitò, tam turpiter descuerint.

Quocirca Miracula fiunt, vt per hæc, si non
Diuini verbi prædicatione, Aduersarij nostri, ab er-
roribus noxijs, ad salutarem fidem ducantur. Sed
audio obmurmurantem: Generatio mala & adul-
tera signum quærit. Nihil efficis hoc telo, quisquis
es, vt Miraculorum vtilitatem euertas. Siquidem
signa petere non omnibus vetitum. Voluit DEVS,

Matth. e.
12.

*Isaie 7.**Iudicū 6.*

vt ea peteret Rex Achaz; cumque omitteret, iram
 cœlestis Numinis incurrit. Gedeon, vir inuictæ for-
 titudinis, exploraturus, suâne manu populū Israë-
 liticam esset in libertatem asserturus, rogauit vel-
 lus, rore cœlitus misso, humectari, terra interim
 manente arida; ac vicissim, vellere sicco, terram
 madefieri. Vtrumque consecutus est, nec requirendo
 signum, vllam incurrit culpam. At cur acriter
 arguit Christus Phariseos, quando sibi signa mitti
 à cœlo petebant? Nota causa; quia id citra necessi-
 tatem faciebant. Viderant multa ipsum in terris pa-
 trasse Miracula, quibus tamen minimè contenti,
 etiam à cœlo dari rogabant; quo nomine meraban-
 tur, vt grauer eos culparet, vt pote de cuius diuina
 virtute dubitarent. Nos per fidem edocti de infini-
 ta Christi potentia, Miracula non exigimus vt cre-
 damus; sed, fidentur, affirmamus, per illa fidem
 confirmari Catholicam; quin ab eadem aberran-
 tes inuitari, & adduci ad Ecclesiæ gremium. Vtinam
 multi, & absque mora. O adsis pio voto, DEI Be-
 nigna Mater.

Septima Miraculorum Ca- uillatio.

Nonnulli, vt honoris Diuini vindices ha-
 beantur, negant; aliqua DEI parentis, sed
 omnia Christi nomine fieri Miracula.

Sile-

Sileat Hypocrysis. Damus; Christi nomine identidem Miracula fieri. Huc nos quasi manu ducunt Euangelia, & Apostolorum actus. Si verò & interdum Diuorum fiant nomine, per hoc nil prorsus detractum puta DEI honori, cuius beneficio singula fiunt, nec sine eo etiam minimum. Nemo nisi insanæ mentis dixerit, summi in bello Ducis diminutum honorem, nominisq̄ue existimationem, si eius militibus fortibus & generosis, vr̄bis, aut castris expugnatio, vel hostium cædes adscribatur; nam quæcunque præclare gesta, Ducis auspicijs gesta dicentur.

At quid causæ est, cur DEVS, qui Miracula & beneficia, citra aliorum ministeria, conferre potest; plerumque tamen Diuorum, maximè verò Matris suæ nomine, largiatur? Præpotens DEVS, per hæc Diuis honorem defert, quos petulantissimè tractari, & innumeris onerari blasphemijs videt: vt hoc vel solum nomine, vehementer Numinis sit admiranda patientia. Quo enim loco apud Aduersarios est ter sancta Maria? Virgòne? vix, & ægrè perpetua. Viro quidem despõsata; immunis & libera tamen ab omni voto de coelibatu seruando: sancta; sed non perfectâ: beata; non nostro, sed aduersariorum modo, hoc est, fide solum, non operibus, aut meritis: ancilla; vilis interim, obscura, & contempta: ab Angelo magnificè salutarata; sed à nullo deinceps inuocanda. Quid Apostoli, quid Euangelistæ? Paulus, vas con fractum: Ioannes, iuuenis stolidulus: Petrus, DEI abnegator: Matthæus, fœnerator. Quid

*Canisius in
lib: de B.
Maria.*

Chrysoſt:
ſermone de
S. Iuuen.
tio. & Ma.
ximo.

cæteri Sancti ? homines mortui, monſtra, laruæ. Sed ecce, quando per contemptum, ab impia nouitate, & nouâ impietate homines ipſi mortui appellantur, mortuos ad vitam illi reuocant. Dum monſtris monſtra fiunt, imperant monſtroſis Spiritibus, eoſque obnitentes etiam & reluctantes, loco cedere cogunt. Denique corpora eorum, dum impiè conſpuuntur, aut in profluentem, quaſi humo & tellure indigna, proijciuntur, ſignis & prodigijs ſic ea illuſtrat DEVS, vt totum impleant orbem Miraculis. Idcirco, nos ſæpius ea inuiſamus: tumulos adoremus: contingamus magna fide eorum reliquias, vt inde benedictionem aliquam aſſequamur.

Octaua Miraculorum Ca- uillatio.

Bijciunt præterea aliqui. DEVS cum ubique ſit, nullisque terminis ac limitibus circumſcribatur, vanam futilemque eſſe iactantiam, & merum figmentum, potiùs in Mariano domicilio Dettelbacenſi, quàm alibi Miracula edi. Ad hanc calumniam D. Auguſtinus: *Quis poteſt eius (DEI) conſilium perſcrutari, quare in alijs locis hæc Miracula fiant, in alijs non fiant. Quemadmodum non omnes ſancti habent dona curationum, nec omnes habent diiudicationẽ ſpirituum, ita nec in omnibus memorijs Sanctorũ iſta (Miracula) fieri voluit ille, qui diuidit propria unicuique, prout vult.* Adijciamus & nos;

Epistoſa.
137.

ficuti

sicuti non omnes quondam aquæ vim habebant sanandi, nec quæuis ossa virtutem excitandi mortuos: Iordanis enim non cæteræ aquæ à lepra munda-
bant; sola Elisæi ossa vni vitam restituebant: eodem modo, non in quibusuis, sed certis templis, Miracula petuntur, & accipiuntur. Et ne vllus, hac in re, sit ambigendi locus: addit D. Augustinus; Africam quidem Sanctorum Martyrum plenam esse corporibus, in illa nihilominus admiranda & stupenda opera neutiquam fieri, quæ in Italia, præsertim Mediolani, apud Sanctorum memorias. Habet & Franconia, ne à patria abeamus, Cathedralem & Collegiatas Ecclesias, habet & alia templa, pleraque noua, & suppellectile Ecclesiastica conspicua: vix tamen in his auditur de vno Miraculo, de plurimis in Dettelbacensi. Negare autem velle, quæ vel SS. Patrum testimonijs dudum comprobata, aut in hominum sensibus gesta, aliud nihil est, quàm sponte oculos claudere, ne veritatis solem aspiciant; & impudentiam sectari Arrianorum, qui Miracula, quæ vniuersus populus, certis in templis & Basilicis Martyrum fieri cernebat, abiecto omni pudore humano, negare tamen audebant.

Abeamus ab impudentibus, & constituamus; Miracula nec passim, nec vbiuis locorum, sed nonnullis in Ecclesijs ac Basilicis fieri, quòd cæteris sanctiores sint, populosque accurrentes, ad pietatem accendant magis & preces, quibus exoratus DEVS per Diuos, mortuis vita, ægris sanitas, mœstis que & calamitosus solamen confertur. Templa per Fran-

coni-

Niceph.
lib. 15. ca-
pit. 25.

coniam antiquitus & recens excitata, singularum sunt ciuitatum, & pagorum. Marianum Sacellum omnium miserorum est perfugium. Vti in nobilioribus Nosocomijs apothecæ sunt, vnde medicamenta sumuntur ad curandos omnis generis morbos: sic Domicilium Dettelbacense myrothecium est spirituale, pro animi corporisque curandis & confortandis viribus. Hic omnino conferri videmus beneficia, quæ Leoni, mox Imperatori futuro, quondam pollicebatur DEI Mater; cum ipsum ad constituendum sibi templum cohortabatur hunc in modum: *Tu fac, vt adem mihi hic sacram construas, in qua identidem verfer, & suauiter deambulem: in qua etiam precantibus omnibus, locumq; hunc cum ardore & fide certa aduentibus, optata prestem omnia. Neque quicquam est prorsus, quod mihi aduersetur, & non continuo mea potestati cessurum sit, etiamsi demon sit, aut morbus, qui omnem superet medicina curam, aut aliud quicquam quod factura non sim, dummodo ritè pièque sit petitum.*

Erant quondam, in Franconia, templa Mariana non pauca, nec obscura seu ignobilia à Miraculis; Grimmenthal nempe, Höchberg, Luterbach, Kirchberg, Fundelberg, Quyberg, Dimbach, Hailbrun, Bircklingen, Ebern, & Hasfurt. Sed ab his omnibus, Miraculorum virtus & celebritas ferme omnis abiisse videtur; non tamen à Dettelbacensi, ad quod etiamnum, & perditis scelestique accedentes, singulari aliquo pietatis sensu commoueri videntur. Perierit vnum alterumue è superioribus;

næ vnius Dettelbacensis præfens celebritas & ma-
iestas, damnum, si quod acceptum sit, abundè
compensat. Accedit; quæ supersunt, constanter re-
tineri, nec minori studio à posteris coli, quàm à ma-
ioribus fuerint erecta. Haud aberrabit, qui affirma-
uerit; singularem Franconum pietatem, in con-
struendis, conseruandis, & exornandis templis, Ma-
rianis præsertim, restitutæ Religioni Catholicæ nu-
per in vniuersa VVirceburgensi Dioccesi, non exi-
guum attulisse momentum.

*Si Centurio Euangelicus (vt D. Ambrosius loqui-
tur) meretur gratiam, qui impietatis receptaculum præ-
stitit; quanto maiorem meretur gratiam qui religioni
domicilium preparauit? Et si ille cælesti misericordia
visitatur, qui construxit locum, vbi Christus semper ne-
gatur, quanto magis visitandus est, qui fabricari fecit
tabernaculum, vbi Christus quotidie prædicatur.*

*Serm. 89
de Dedic.
Basilicæ.*

Addamus & nos; vbi ipsius Parens, vt Virgo, vt
Mater, vt cœli Regina, totiusque orbis Domina
celebratur? Pergite animosè Francones; pergite
ciues mei, vti cœpistis, in aris & templis constru-
endis, & quodammodo cum Numine mutuis officijs
certate. Semper quidem DEVS vincet; nihilo-
minus & vestram consequemini victoriam, si
gratias agentes omnium bonorum aucto-
ri, fateamini ab ipso, diuinis be-
neficijs, vos superatos.

Vltima Miraculorum Ca- uillatio.

Rorro si tam eximia beneficia, in Domi-
lio Dettelbacensi, collata sunt, & Diuini
Numinis illic notata præsentia & fauor;
an non ista citius literis consignare oport-
tebat, & in vulgus spargere? Quid si callidè nunc
conficta? quid si dolus subesset, & merus populo
venderetur fumus? Quatuor illi viri, in Regum
libris, ob fœdam lepram ab hominum conuictu se-
iuncti, existimabant se grande scelus admissuros,
si vel diem vnum differrent Regi Israël populoque
faustum referre nuncium; hostium videlicet castra
deserta, omnesque Syrios diuinitus fugatos. Aut
sceleris ergò arguendi, quotquot celarunt DEI,
Diuæque Beneficia, quæ tandem lucem aspiciunt;
aut omnino ad fallendum erunt excogitata.

Nihil, nihil, quisquis es, per hanc tarditatem
& moram, quam allegas, Miraculorum veritati,
certitudini, & splendori detrahes. Credisne, or-
bem vniuersum conditum, & quidem ex nihilo,
Miraculum esse? tam sublime, tam excelsum est,
vt quam plurimi Philosophorum, ad eius non per-
uenerint notitiam: temerè statuentes; Mundum
aspectabilem extitisse ab omni æternitate: aut,
quod longè est ineptius, fortuita atomorum, seu

corpuf-

4. Regi
c. 7.

corpuseulorum minimorum cohaesione & coag-
mentatione factum.

Quid de nostro commemorabo Seruatore ?
quot ille Miracula in terris degens cum mortalibus
patrauit; quæ longo post tempore literis consigna-
ta sunt? Refert Irenæus; nobilem & victoriosum
post Christi in cœlum ascensum, quinque ac vigin-
ti; Nicephorus quindecim; alij pauciores, octo
nempe præcessisse annos, quàm D. Matthæus Euan-
gelium patrio sermone conscriberet, concordibus
Doctorum sententijs, primus inter Euangelistas
scriptor. Quid? à Christo quot facta Miracula, de qui-
bus nè apiculus quidem sacris in literis extat. Quot
mortuos, inquit D. Augustinus, visibiliter suscita-
uerit, quis nouit? non omnia quæ fecit, scripta
sunt. Ioannes hoc dixit: multa, inquit, fecit alia
Iesus, quæ si scripta essent, arbitror totum mundum
non posse libros capere. Quinimò, suo tempore
Miracula facta affirmat D. Augustinus; nec tamen
publicas in tabulas extemplò relata. In ipsa vrbe
Carthagine, plarimi, quæ ibidem fierent, Miracula
ignorabant. Innocentia, à genere & pietate inter
fœminas illic commendata, cancro in mamilla la-
borabat, morbo, concordi medicorum sententia, in-
curabili. Post preces ad DEVM fusas, remedium
ipsi per somnum salutare præscribitur, quod dum
adhibet, omnis cedit morbus. Abeunt dies, & for-
sitam menses non pauci; nec familiares, quid fa-
ctum, intelligunt. Itaque Miracula, quæ nunc n-

lib. 3. c. 1.

lib. 2. hi.
stor. c. 45.
Theoph. in
prafatione
comm. in
Matth:
Euseb. in
Chronico.
Serm. 44.
de verbis
Domini
Ioann. 21.
cap.

lib. 22. de
ciuitate
Dei c. 8.

dem in lucem prodeunt, incognita fuerunt, & suppressa forsitan ab illis ipsis, quibus collata: Cùm enim cernerent, homines se esse plebeios ac vilis conditionis, prudenter iudicare poterant, dictis ipsorum fidem alios non faciliè adhibituros. Nos ea amplius non celemus; sed multorum testium auctoritate confirmata, proferamus, posterisque nostris transmittamus, ad tuam gloriam iam mortalem, DEI genitrix. Salue & faue Virgo & Mater DEI; verè Magna, verè Admiranda.

S. Ephraem in sermone de laudibus Deiparæ.

Tu peccatorum, & auxilio destitutorum unica aduocata es, atque adiutrix. Tu portus procellis aduersitatum diuexatorum tutissimus: tu mundi solatium. Tu orphanorum susceptio: tu captiuorum redemptio, atque liberatio: tu egrotantium exultatio, mæstorumq; consolatio, & omnium salus. Tu monachorum ac solitariorum stabilimentum, & spes secularium. Tu virginum gloria, corona, ac gaudium. Tu mundi letitia, ô Domina princeps, atque Regina præstantissima, & perquam benedicta, puella honoratissima, & dominarum Domina purissima atque castissima.

